

Конкурс

„Какво е за мен България?“

Есе

България за мен е земята, водата, небето, въздухът. Тя е там, където българите учат, работят, почиват или се забавляват; където се развява родният флаг, чува се българска реч, звучи българска песен. Тя е навсякъде, където прозвучава „Горда Стара планина...“ и „Хубава си, моя горо...“.

България за мен е слънчев лъч, огрял сутрин високите снежни върхове на Рила, Пирин и Родопите, усойните кътчета на Балкана, пъстрите поляни с омаен аромат, песните на птичките рано през пролетта, които събуждат всичко живо за нов живот; тихите поточета и буйните реки, бистрите езера и морето, което мие бреговете ни и ни свързва с далечни страни.

Изриви девойки огласяят със смеха си розови градини, буйни младежи играят български танц. Дори птичките замлъкват и се наслаждават на тази красота.

Пролетта подава ръка на знойното лято- пече се хлябът, за да бъдат сити хората, да бъдат доволни от труда си, да отглеждат децата си в мир и любов.

Есента натежава от плодове- лятото е изпълнило своя дълг. Време е богатата реколта да се прибере. Идва зимата, трябва да се засее – снегът ще покрие земята и ще топли семенцата до пролетта.

България за мен е народ, поел труден път, за да стигне до високи планини, обширни равнини, пълноводни реки и бистри езера и да каже: „Това е нашата земя и ние ще я браним с цената на кръвта си!“

Векове наред българите са плащали тази цена, падали са и са се изправяли още по-силни, за да я има България. Врагове са късали живо месо от снагата ѝ, поробвали са народа ѝ, тъпчели са земята ѝ, но винаги се намирали силни мъже и всеотдайни жени, които да издигнат българското знаме и да се бият под него в името на свободата.

България за мен е Левски, Ботев и Раковски, поставили живота си в полза на поробената родина; Стефан Караджа и Хаджи Димитър, оставили костите си в Балкана; Самарското знаме и българските опълченци, стражавали се на връх Шипка; Мъртвата долина край Плевен, с посадени 6000 рози – по една за всеки убит при обсадата на града; хилядите знайни и незнайни герои по бойните полета – обикновени трудови хора, които обработват земята, а когато трябва да защитят родината си, грабват оръжие и се сражават, пазейки като очите си бойното знаме.

България за мен е Копривщица с възрожденските си къщи, Панагюрското златно съкровище, Мадарският конник, Царевец и Трапезица, Храм- паметникът „Александър Невски“, Паметникът на Шипка, Панорамата „Плевенска Епопея“, Рилският манастир и стотиците църкви, съхранили българския дух и християнската вяра.

Шози дух е водил народа ни през вековете като светилник. Подтикнал е Паисий да напише своята „История славянобългарская“ и да събуди жаждата за свобода, дал е перо на възрожденците да запалят светлината на просвещението.

България за мен е Ботев, Вазов и Славейков, изпели своите песни за родната земя, за нейната красота, злощастна съдба и порив за свобода.

Тя е малкото първолаче, което рецитира „Аз съм българче“ и „Родна реч“, езикът, който сме дали на всички славянски народи и сме отворили очите им за светлината на познанието.

Стоотици поети и писатели, потомци на българските книжовници, съхраняват езика ни чрез своите творби и го въздигат до нивото на другите европейски езици. Художници и скулптури, музиканти и танцьори създават културната история на един свободолюбив народ – българския.

Тя е песента „Излез е Дельо хайдутин“, която се носи в Космоса.

България за мен са хората – потомци на велики българи, които живеят в мир и почитат жертвалите се за нейната свобода. Работят, създават блага, изпълняват обществените и родителските си дълг.

А децата – бъдещето на България, постигат успехи в областта на математиката и физиката, спорта и изкуствата.

Учат се на благотворителност – участват в акции за подпомагане на болни и нуждаещи се хора.

Нека възрастните учат децата на отговорност и увереност в това, което правят, за да израстнат достойни граждани на нашата страна. В каквато и област да насочат усилията си – да работят от сърце. Непрекъснато да повишават квалификацията си и със знанията и уменията си да достигнат високи върхове в науката, изкуствата, техниката.

Да имат самочувствие на откриватели: да стъпят на Марс, да открият полезни изкопаеми на Южния полюс, да създадат нови лекарства.

Хората са най-голямото богатство на една страна, а децата са нейното бъдеще!

Нека България има светло бъдеще – да има мир и любов между всички българи, в която и част на света да се намират!

България за мен е целият свят!

Пламена Светославова Петрова
9. клас, БСУ „Д-р Петър Берон“
гр. Прага